

Arrest

nr. 152 971 van 21 september 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 24 april 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 19 maart 2015 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 juni 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 augustus 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat A. EL MALKI verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. DE WITTE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster treedt op 25 april 2014 in Marokko in het huwelijk met een Belgische onderdaan. Zij komt op 11 september 2014, in het bezit van een paspoort voorzien van een visum kort verblijf afgeleverd door de Spaanse autoriteiten, het Schengengrondgebied binnen.

1.2. Verzoekster dient op 23 september 2014 een aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging neemt op 19 maart 2015 de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel

om het grondgebied te verlaten. Deze beslissingen, die verzoekster op 26 maart 2015 ter kennis worden gebracht, zijn gemotiveerd als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 23.09.2014 werd ingediend door:

Naam: [T.]

Voorna(a)m(en): [A.]

Nationaliteit: Marokko

[...]

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging in functie van een Belg de Belgische onderdaan moet aantonen dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan de voorwaarden wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen

(...)

3° (...) wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actiefwerk zoekt.

Als bewijs van zijn bestaansmiddelen legt de referentiepersoon een attest van ACV - Dienstencentrum Haacht voor dd. 29.09.2014, waaruit blijkt dat hij in de periode januari-augustus 2014 een werkloosheidsuitkering ontving. We gaan er dus van uit dat de bestaansmiddelen van de Belgische referentiepersoon uit werkloosheidsuitkering bestaat. Echter, aangezien de referentiepersoon niet bijkomend bewijst dat hij heden actief op zoek is naar werk, kan deze werkloosheidsuitkering niet in aanmerking genomen worden in de beoordeling van de bestaansmiddelen.

Het recht op verblijf wordt daarom geweigerd aan betrokkene. Het Al van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis artikel 7§1,2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken."

Dit zijn de bestreden beslissingen.

2. Over de rechtspleging

Waar verzoekster vraagt om het ingestelde beroep te behandelen in de Franse taal dient erop te worden gewezen dat het gebruik van de talen in de rechtspleging niet ter vrije keuze staat van de partijen, maar op dwingende wijze geregeld wordt door artikel 39/14 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Dit artikel luidt als volgt:

"Behoudens wanneer de taal van de procedure is bepaald overeenkomstig artikel 51/4, worden de beroepen behandeld in de taal die de diensten waarvan de werkring het ganse land bestrijkt krachtens de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken, moeten gebruiken in hun binnendiensten. Indien die wetgeving het gebruik van een bepaalde taal niet voorschrijft, geschiedt de behandeling in de taal van de akte waarbij de zaak bij de Raad werd ingediend."

Artikel 39/14 van de Vreemdelingenwet omvat een regeling die gelijkaardig is aan wat voorzien is in artikel 53 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973. Uit de voorbereidende werken van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (*Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 107*) blijkt dat aangezien de regeling inzake het taalgebruik voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen naadloos aansluit bij die welke thans geldt voor de Raad van State deze regelingen op dezelfde wijze dienen te worden geïnterpreteerd. De bepaling dat de beroepen dienen te worden behandeld in de taal die de

diensten waarvan de werkring het hele land bestrijkt krachtens de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken moeten gebruiken in hun binnendiensten verplicht de Raad van State, en bijgevolg ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, voor zijn arresten gebruik te maken van de taal van de akte waarvan de vernietiging wordt gevorderd. De bestuurshandelingen waarvan de vernietiging gevorderd wordt zijn immers steeds afkomstig van overheden die onderworpen zijn aan de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken (Les Nouvelles, v° Droit administratif, tome VI, Brussel, Bruylant, 1975, p. 737, randnrs. 2249-2250). Gelet op het voorgaande en het feit dat de bestreden beslissingen door het bestuur, conform de bepalingen van de gecoördineerde wetten van 18 juli 1966 op het gebruik van de talen in bestuurszaken, werden genomen in het Nederlands dient de Raad de Nederlandse taal als proceduretaal te hanteren. Verzoekster maakt niet aannemelijk dat in casu artikel 39/14, tweede lid van de Vreemdelingenwet toepassing vindt. Ter terechtzitting heeft verzoekster ook geen bezwaar gemaakt tegen een behandeling van haar zaak door een Nederlandstalige kamer van de Raad.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoekster voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 40ter, 42, § 1 en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 580 van het Gerechtelijk Wetboek, van de artikelen 1 en 56 en volgende van het koninklijk besluit van 25 november 1991 houdende de werkloosheidsreglementering, van het beginsel van niet-retroactiviteit en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Tevens betoogt zij dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout.

Zij verstrekt volgende toelichting bij het middel:

"En ce que, première branche, les effets de la décision de refus de séjour n'ont pu sortir leurs effets plein qu'en date du 26.03.2015 sans contrevenir au principe de rétroactivité des actes administratifs, principe d'ordre public.

Alors que, sur la base de l'article 42 par. 1er de la loi du 15.12.1980, et tel que confirmé par l'annexe 19 ter, dès le 23.03.2015, la requérante devait être titulaire d'un droit au séjour, la disposition susvisée sortant ses effets de plein droit à défaut de décision opposable à la requérante et aux tiers à cette date.

1. Considérant que la motivation formelle des actes administratifs constitue une formalité substantielle consistant en l'indication, dans l'instrumentum d'un acte administratif, des motifs de droit, c'est à dire des dispositions normatives dont l'auteur de l'acte fait application, et des motifs de fait, à savoir les circonstances qui ont présidé à son adoption, qui constituent les fondement de cet acte.

Que cette obligation a été généralisée par la Loi du 29 juillet 1991 à tous les actes administratifs individuels.

2. Considérant que le but des dispositions légales précitées est d'astreindre l'administration "à fournir au juge une base solide à son contrôle de légalité" et que "l'obligation générale de motiver les actes administratifs en la forme constitue aussi une garantie essentielle pour le bon fonctionnement, c'est-à-dire pour le contrôle de la légalité des actes administratifs" (Dominique Lagasse, la loi du 29/7/1991, J.T., 1991, page 737).

Que E. Cerexhe et J. Vande Lanotte rappellent que "Lorsqu'il s'agit de décisions qui ont fait l'objet de discussions au sujet desquelles l'autorité dispose d'un large pouvoir d'appréciation, la motivation doit être détaillée."

Que dans la justification de l'amendement qui est finalement devenu l'article 3 de la Loi sur la motivation formelle des actes administratifs, on peut lire, "Si la motivation est obligatoire, il doit y avoir un rapport de proportionnalité entre l'importance de la décision et sa motivation". Tel est le sens du membre de phrase: "Elle doit être adéquate". En commission de la chambre, le ministre a estimé que "cette obligation demeure d'ailleurs générale et doit être proportionnelle à l'intérêt et à la portée de la décision" (l'obligation de motiver les actes administratifs, Bruges, La Chartres, 1992, page 6).

Que la motivation formelle doit être adéquate comme le précise l'article 3 de la Loi 29 juillet 1991.

Que le respect de cette exigence doit s'apprécier au regard du principal objectif de la Loi, à savoir, permettre au destinataire d'un acte administratif de comprendre les raisons de fait et de droit qui ont conduit l'administration à adopter l'acte en question et, par voie de conséquence, lui permettre de mieux apprécier la légalité et la pertinence de cette décision et donc aussi de l'opportunité de le contester en justice. (C.E. 14 juin 2002, n° 107.842)

3. Considérant que le principe de bonne administration impose à toute administration normalement soucieuse d'agir et, en particulier d'exercer son pouvoir d'appréciation, comme le ferait une administration normalement diligente, raisonnable et veillant au principe de légalité.

Que l'erreur manifeste d'appréciation constitue une violation du principe général du raisonnable qui « interdit à l'autorité d'agir contre toute raison ».

Qu'il s'agit également de l'erreur qui est « inadmissible pour tout homme raisonnable ».

Que le Conseil d'état a également indiqué qu'« est manifeste ce dont l'existence ou la nature s'impose à un esprit raisonnable avec une force de conviction telle que de plus amples investigations n'apparaissent pas nécessaires ». (C.E., 12 août 1992 n° 40.082)

Que, par ailleurs, le devoir de minutie impose de prendre en compte l'ensemble des données pertinentes du cas d'espèce avant d'arrêter une décision.

4. Considérant que l'article 42 par. 1er de la loi du 15 décembre 1980 dispose que :

«§ 1er. Le droit de séjour de plus de trois mois dans le Royaume est reconnu le plus rapidement possible et au plus tard six mois après la date de la demande telle que prévue au § 4, alinéa 2, au citoyen de l'Union et aux membres de sa famille qui sont dans les conditions et pour la durée déterminées par le Roi, conformément aux règlements et directives européens. »

Que le principe de non rétroactivité des actes administratifs est un principe à valeur législative [C.E. 27 avril 1984, n° 24.292] et d'ordre public [C.E. 26 avril 1978, n° 18.930] qui interdit à un acte administratif individuel ou réglementaire, de sortir ses effets à une date antérieure à la publicité qui en est faite, in casu, à sa notification.

Que les deux règles susvisées entraînent une cascade légale pouvant être décrite comme suit.

Que, d'une part, à défaut de décision effective et sortant ses effets au plus tard six mois après l'introduction d'une demande d'autorisation de séjour, un droit au séjour doit être automatiquement reconnu dans le chef de la demanderesse, ici requérante.

Que d'autre part, tout acte administratif ne sort ses effets en droit qu'au moment de sa notification, et ce, sans qu'une application rétroactive puisse être réalisée.

Que l'application au cas présent a pour conséquence d'indiquer qu'à défaut de notifier un acte ayant des effets en droit, sans application rétroactive de ces effets à un moment où l'acte était inopposable que ce soit à son destinataire ou aux tiers, l'effet de l'article 42 par. 1er de la loi du 15.12.1980 devait s'appliquer.

Qu'en effet cet effet d'octroi automatique d'un droit de séjour au-delà d'un délai de six mois à dater de l'introduction de la demande de séjour de plus de trois mois découle d'une norme législative.

Il ne saurait donc être admis, au regard de la hiérarchie des normes, qu'un acte réglementaire puisse mettre à néant cet effet de manière rétroactive antérieurement à son entrée en vigueur.

4.1. Considérant qu'en conséquence, le droit au séjour de la requérante se devait d'être reconnu, à défaut de décision ayant effet à cette échéance, six mois après l'introduction de sa demande.

Que sa demande a été introduite en date du 23.09.2014.

Qu'en conséquence, dès la date du 23.03.2015, à défaut de décision sortant ses effets juridiques à cette échéance, un droit au séjour devait être acquis dans le chef du requérant.

Qu'en effet, aucune force obligatoire ne pouvait être attachée à la décision attaquée au 23.03.2015 et ce jusqu'au 29.03.2015 (date de la notification).

Qu'à l'inverse la force obligatoire de l'article 42 par 1er de la loi du 15.12.1980 susvisé était effective dès le 23.03.2015.

Qu'il découle de la combinaison de l'absence d'une décision ayant force obligatoire et opposable aux tiers et d'une disposition légale immédiatement applicable et ayant des effets directs dans l'ordre juridique qu'un droit acquis était existant dès le 23.03.2015 auquel il ne saurait être porté atteinte de manière rétroactive.

Que ce droit est donc acquis.

Que prétendre le contraire serait de donner un effet rétroactif à un acte administratif contraire à l'effet automatique d'une norme législative.

Que ce droit acquis ne pouvait donc plus être refusé à la requérante dès le 23.03.2015, seule une possibilité de retrait demeurant possible dans le chef de l'Office des étrangers si les conditions en sont respectées.

Que pourtant, la décision n'est nullement une décision de retrait mais une décision de refus de séjour de plus de trois mois sortant rétroactivement ses effets.

Qu'une telle décision porte donc atteinte à un principe d'ordre public, celui de non rétroactivité des actes administratifs.

Que l'application d'une telle décision porte donc atteinte, de manière rétroactive a un droit acquis dès le 23.03.2015 dans le chef de la requérant et viole, de manière rétroactive une norme législative, à savoir l'article 42 par. 1er de la loi du 15.12.1980.

Qu'en effet, l'article 42 par. 1er de la loi du 15.12.1980 susvisé sort pleinement ses effets en l'absence de décision administrative soumise à la nécessaire publicité.

Que la question de la rétroactivité doit être regardée, comme indiqué ci-avant, au jour de la notification de la décision, et donc de son opposabilité à son destinataire, et nullement au préalable.

Qu'en l'absence de décision notifiée le 23.03.2015 au plus tard, jour ouvrable, il ne peut être question de faire rétroagir dans ses effets un acte administratif individuel d'autant que cette rétroactivité viole l'effet déclaratif d'une norme législative, supérieure dans la hiérarchie des normes.

Que, comme indiqué, la non rétroactivité des actes administratifs est d'ordre public.

Que la décision prise viole donc le principe de non rétroactivité des actes administratifs.

Que cette violation porte atteinte au droit acquis du requérant à bénéficier d'un séjour de plus de trois mois par l'effet de l'article 42 par. 1er de la loi du 15 décembre 1980 dès le 23.03.2015

Que cette décision témoigne donc d'une erreur manifeste d'appréciation de la situation juridique de la requérante.

Qu'en conséquence, l'ensemble de ces manquements porte atteinte tant à la motivation interne de la décision qu'à sa motivation formelle et viole les articles 42 par.1er et 62 de la loi du 15 décembre 1980 et les articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 visés au moyen.

Que la première branche du moyen est donc fondée.

En ce que, seconde branche, la motivation de l'acte attaqué est fondée sur le seul fait que le conjoint belge de la requérante ne rapporte pas de preuve suffisante d'une recherche active d'emploi.

Alors que la compétence de l'Office des Etrangers ne s'étend pas à l'examen des conditions d'octroi du chômage et que si un administré perçoit des allocations de chômages au taux plein, il doit être présumé automatiquement effectuer une recherche active d'emploi.

5. Considérant que le but des dispositions légales précitées est d'astreindre l'administration "à fournir au juge une base solide à son contrôle de légalité" et que "l'obligation générale de motiver les actes administratifs en la forme constitue aussi une garantie essentielle pour le bon fonctionnement, c'est-à-dire pour le contrôle de la légalité des actes administratifs" (Dominique Lagasse, la loi du 29/7/1991, J.T., 1991, page 737).

Que E. Cerexhe et J. Vande Lanotte rappellent que "Lorsqu'il s'agit de décisions qui ont fait l'objet de discussions au sujet desquelles l'autorité dispose d'un large pouvoir d'appréciation, la motivation doit être détaillée."

Que dans la justification de l'amendement qui est finalement devenu l'article 3 de la Loi sur la motivation formelle des actes administratifs, on peut lire, "Si la motivation est obligatoire, il doit y avoir un rapport de proportionnalité entre l'importance de la décision et sa motivation". Tel est le sens du membre de phrase: "Elle doit être adéquate". En commission de la chambre, le ministre a estimé que "cette obligation demeure d'ailleurs générale et doit être proportionnelle à l'intérêt et à la portée de la décision" (l'obligation de motiver les actes administratifs, Bruges, La Chartres, 1992, page 6).

6. Considérant que l'arrêté royal du 25 novembre 1991 portant réglementation du chômage prévoit en son chapitre 3 les conditions d'octroi des allocations de chômage.

Qu'il fait état, parmi ces conditions, d'une condition de disponibilité.

Que cette condition est régie par les articles 56 et suivants de l'A.R. précité.

Que l'article 58 dispose que :

« Pour bénéficier des allocations, le chômeur complet doit rechercher activement un emploi et doit être et rester inscrit comme demandeur d'emploi »

Que, dès lors, si cette recherche d'emploi n'est pas effectuée de manière active, le chômeur ne perçoit pas d'allocations de chômage.

Qu'en vertu de cet article, il existe donc, dans le chef de tout chômeur complet, comme c'est le cas en l'espèce, une présomption de recherche active d'emploi.

Que si l'époux de la requérante bénéficie du chômage, il doit, du même fait, être considéré comme recherchant activement un emploi par l'Office des étrangers.

Que cela est d'autant plus vrai que l'examen de la disponibilité de la recherche active d'emploi est depuis le 01.01.2015 une compétence régionale et qu'il n'appartient donc pas à un organe fédéral d'émettre un avis sur cette question.

7. Considérant, au surplus, que les articles 578 et suiv. du Code Judiciaire énumèrent les compétences des Tribunaux du Travail.

Que l'article 580 du Code Judiciaire dispose que « Le tribunal du travail connaît:

1° des contestations relatives aux (obligations des employeurs et des personnes qui sont solidairement responsables pour le paiement des cotisations) prévues par la législation en matière de sécurité sociale, (de prestations familiales.) de chômage (...) »

Que le Conseil du contentieux des Etrangers a déjà dit pour droit dans un arrêt n° 53.100 du 15 décembre 2010 relatif à un problème de signature du contrat par l'employeur que

« l'Office des étrangers n'est pas compétente pour se prononcer quant à la validité d'un contrat de travail. Il résulte de l'article 578 du Code Judiciaire que les questions relatives aux contrats de travail, y compris celles relatives à leur validité, ressortent de la compétence exclusive du tribunal du travail. »

Que l'enseignement doit être suivi en l'espèce en ce que ni l'Office des étrangers ni le Secrétaire d'Etat à la Politique d'Asile et de Migration n'a compétence pour vérifier la recherche active d'emploi, condition du chômage.

Qu'il convient au surplus de rappeler que le Conseil des Ministres dans le cadre de la procédure qui a mené à l'arrêt de la Cour constitutionnelle n°121/2013 du 26.09.2013 a indiqué la chose suivante :

« le Conseil des ministres invite la Cour à faire une lecture conciliante de la loi et à considérer que si le regroupant entre dans cette catégorie, le législateur n'entendait pas lui imposer la preuve qu'il recherche activement du travail. Le législateur n'a en effet pas souhaité contrevenir sur ce point à l'arrêté royal du 25 novembre 1991 portant réglementation du chômage » (C. const, 26 septembre 2013 n° 121/2013, pt. A.9.9.2.b), p. 17)

Qu'il est dès lors particulier de constater que le Conseil des Ministres indique un élément à la Cour Constitutionnelle et s'écarte de ses propres propos dans le cadre d'une prise de décision administrative individuelle.

Que, par ailleurs, depuis la 6ème réforme de l'état, postérieure à l'arrêt 121/2013 précité, la politique d'activation n'est plus fédérale mais régionale.

Que de ce fait, l'Office des étrangers commettrait un excès de pouvoir.

8. Considérant que la motivation interne d'un acte suppose que tout acte administratif repose sur des motifs de droits et de fait exacts, pertinents et légalement admissibles.

Que cette règle s'impose à l'administration y compris lorsqu'elle dispose d'un très large pouvoir discrétionnaire d'appréciation.

Qu'elle impose que l'administration agisse en conformité avec les lois et principes généraux de droit qui lui donnent le pouvoir d'agir.

Que l'erreur manifeste d'appréciation constitue une violation du principe général du raisonnable qui « interdit à l'autorité d'agir contre toute raison ».

Qu'il s'agit également de l'erreur qui est « inadmissible pour tout homme raisonnable ».

Que le Conseil d'état a également indiqué qu'« est manifeste ce dont l'existence ou la nature s'impose à un esprit raisonnable avec une force de conviction telle que de plus amples investigations n'apparaissent pas nécessaires ». (C.E., 12 août 1992 n° 40.082)

9. Considérant que l'Office des étrangers en décidant comme elle l'a fait offre une motivation dont il ressort manifestement qu'elle s'est trompée sur l'étendue de sa compétence.

Que la partie adverse ne pouvait ignorer l'existence tant de l'arrêté royal du 25 novembre 1991 portant réglementation du chômage et l'article 580 du Code Judiciaire.

Que la compétence d'octroi du chômage et donc de vérification d'une recherche active d'emploi, condition du premier, ressort désormais exclusivement des régions contrairement à la situation qui prévalait au moment de l'arrêt 121/2013 ou des tribunaux du travail.

Que cette évidence ne pouvait être niée de part adverse.

Que, par ailleurs, il doit être considéré, eu égard aux dispositions de l'arrêté royal du 25 novembre 1991, qu'un chômeur complet indemnisé effectue une recherche active d'emploi.

Qu'en conséquence, la partie adverse en s'arrogeant le droit de vérifier, sous couvert d'une appréciation des conditions de séjour, les conditions de validité du chômage outrepassa ses compétences de manière manifeste et viole le libellé des dispositions visées au moyen.

Qu'elle commet de ce fait un excès de pouvoir.

Que, par ailleurs, la motivation formelle offerte fait preuve d'un raisonnement juridique erroné en droit au regard des éléments ci-avant cités.

Qu'en effet, elle outrepassa par l'appréciation de la conditions de « recherche active d'emploi » ses compétences et viole les articles 1er, 56 et suiv. de l'AR du 25 novembre 1991 et l'article 580 du Code Judiciaire.

Qu'il en résulte une erreur manifeste d'appréciation de la situation juridique de la requérante et de son époux qui entache tant la motivation interne de l'acte autant que sa motivation formelle.

Que nul autre motif ne justifiant le refus d'autorisation de séjour présenté, la décision doit d'être annulée.

Que le moyen est donc fondé."

3.2.1. Artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen worden omkleed en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft

genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissingen duidelijk de determinerende motieven aangeven op basis waarvan deze zijn genomen. Verzoekster wordt zo het recht op verblijf van meer dan drie maanden geweigerd, nu niet blijkt dat is voldaan aan de voorwaarde gesteld in artikel 40ter van de Vreemdelingenwet dat de Belgische referentiepersoon dient te beschikken over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Hierbij wordt toegelicht dat overeenkomstig artikel 40ter, tweede lid, eerste streepje, 3° van de Vreemdelingenwet een werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking kan worden genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt en dit laatste bewijs in casu niet werd geleverd waardoor de bestaansmiddelen bestaande uit werkloosheidsuitkeringen niet in aanmerking worden genomen. Daarnaast wordt verzoekster bevel gegeven om het grondgebied te verlaten op grond van artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet en omdat haar legaal verblijf in België is verstreken.

Deze motiveringen zijn pertinent en draagkrachtig en stellen verzoekster in staat te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissingen zijn gegrond, derwijze dat het doel van de formele motiveringsplicht is bereikt (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Een schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet of van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

3.2.2.1. In de mate dat verzoekster betoogt dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout en aangeeft niet akkoord te kunnen gaan met de genomen weigeringsbeslissing, wordt het middel onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht en dit in het licht van de toepassing van de bepalingen van de artikelen 40ter en 42 van de Vreemdelingenwet.

3.2.2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

3.2.2.3. In casu diende verzoekster een aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie als familielid in de zin van artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet van een Belgische onderdaan. Artikel 40ter van de Vreemdelingenwet bepaalt in dit verband als volgt:

"De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft :

- de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen;

- de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4° die de ouders zijn van een minderjarige Belg, die hun identiteit aantonen met een identiteitsdocument. en die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen.

Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3° bedoelde familieleden moet de Belgische onderdaan aantonen :

- dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan die voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen :

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

3° worden de wachtuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt.

- dat hij over behoorlijke huisvesting beschikt [...] [...]”.

Verweerder stelt in de aangevochten beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden vast dat verzoekster weliswaar aantoonde dat haar Belgische echtgenoot een werkloosheidsuitkering krijgt, doch zonder dat zij hierbij ook het bewijs leverde dat deze actief op zoek is naar werk. Verweerder oordeelt dat, gelet op het bepaalde in artikel 40ter, tweede lid, eerste streepje, 3° van de Vreemdelingenwet, bij gebreke van het bewijs dat de Belgische referentiepersoon actief op zoek is naar werk de werkloosheidsuitkering niet in aanmerking kan worden genomen en bijgevolg niet is voldaan aan de vereiste dat de Belgische referentiepersoon dient te beschikken over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen.

3.2.2.4. Verzoekster wijst, in een eerste onderdeel van haar middel, op de bepalingen van artikel 42, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, die luiden als volgt:

“Het recht op een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk wordt zo snel mogelijk en ten laatste zes maanden volgend op de datum van aanvraag zoals bepaald in § 4, tweede lid, erkend aan de burger van de Unie en zijn familieleden onder de voorwaarden en voor de duur door de Koning bepaald overeenkomstig de Europese verordeningen en richtlijnen. Bij de erkenning wordt rekening gehouden met het geheel van de elementen van het dossier.”

In tegenstelling tot hetgeen verzoekster aangeeft, volgt uit deze bepaling op zich geenszins dat het verblijfsrecht wordt geacht te zijn erkend – en de verblijfskaart dient te worden uitgereikt – door het enkele feit dat geen beslissing ter kennis wordt gebracht binnen de zes maanden na de aanvraag. Verzoekster gaat hierbij ook voorbij aan de vaststelling door het bestuur dat zij niet heeft aangetoond gerechtigd te zijn op enig verblijf van meer dan drie maanden in België.

Artikel 52, § 4, tweede lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit) bepaalt wel als volgt:

“Indien de Minister of zijn gemachtigde het verblijfsrecht toekent of als er geen enkele beslissing is genomen binnen de termijn bepaald bij artikel 42, van de wet, geeft de burgemeester of zijn gemachtigde aan de vreemdeling een " verblijfkaart van een familielid van een burger van de Unie " overeenkomstig het model van bijlage 9 af.”

Artikel 52, § 4, tweede lid van het Vreemdelingenbesluit voorziet aldus enkel dat de verblijfkaart van een familielid van een burger van de Unie dient te worden afgegeven indien de minister of zijn gemachtigde geen enkele beslissing heeft genomen binnen de termijn bepaald bij artikel 42 van de Vreemdelingenwet, dit is binnen de zes maanden volgend op de datum van de aanvraag.

Het is in casu niet betwist dat verzoekster een aanvraag tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie indiende op 23 september 2014. Inzake deze aanvraag heeft verweerder op 19 maart 2015 een weigeringsbeslissing genomen. De Raad stelt aldus vast dat de minister of zijn gemachtigde wel degelijk binnen een termijn van zes maanden volgend op de datum van de aanvraag een beslissing heeft genomen.

Het betoog van verzoekster waarbij zij ervan uitgaat dat de vervaltermijn van artikel 52, § 4, tweede lid van het Vreemdelingenbesluit reeds van toepassing is indien de genomen beslissing niet binnen de voorziene zes maanden ter kennis wordt gebracht, mist juridische grondslag. De Belgische wetgever heeft er gelet op voormelde bepaling expliciet voor geopteerd om de vervaltermijn bij overschrijding waarvan de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie dient te worden afgegeven enkel te laten spelen indien de minister of zijn gemachtigde binnen een termijn van zes maanden geen enkele beslissing heeft genomen.

Louter ten overvloede merkt de Raad ook nog op dat overeenkomstig de bijlage 19ter, zijnde de aanvraag tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, verzoekster reeds werd meegedeeld dat zij *“binnen de zes maanden, namelijk op 22/03/2015 [...], [zal] uitgenodigd worden om zich bij het gemeentebestuur aan te bieden, zodat de beslissing inzake deze aanvraag aan hem (haar) kan worden betekend”*.

Enige miskenning van het '*beginsel van niet-retroactiviteit van bestuurlijke beslissingen*' kan ook niet worden aangenomen. De vraag of een verzoekende partij zich kan beroepen op de sanctie die de regelgever heeft verbonden aan het laattijdig nemen van een beslissing, houdt geen verband met enige al dan niet retroactieve werking die het bestuur bij het nemen van een beslissing zou voorzien. De Raad benadrukt in dit verband ook dat hij zich als annulatierechter dient te plaatsen op het ogenblik van het nemen van de thans bestreden beslissingen voor zijn beoordeling van de wettigheid ervan. Er kan niet worden ingezien dat verweerder bij het nemen van zijn beslissingen op 19 maart 2015 enig vermeend op latere datum verkregen recht op verblijf zou hebben miskend of deze beslissingen door het enkele feit dat deze vervolgens maar na een bepaalde datum worden betekend retroactieve werking zouden hebben. Er dient ook andermaal te worden herhaald dat artikel 42 van de Vreemdelingenwet zelf geenszins voorziet in enige sanctie dat de verblijfskaart dient te worden afgegeven en in casu verzoekster ook naliel het bewijs te leveren dat zij zich kan beroepen op enig recht op verblijf van meer dan drie maanden. Er blijkt in deze aldus geenszins dat verweerder heeft nagelaten het recht op verblijf van meer dan drie maanden van een familielid van een burger van de Unie dat voldoet aan de gestelde voorwaarden, binnen de voorziene termijn te erkennen. Verzoekster lijkt in deze ook een situatie te willen bekomen die ingaat tegen de bedoeling van de regelgever, die enkel beoogde een sanctie te verbinden aan het uitblijven van een bestuurlijke beslissing binnen de zes maanden na de aanvraag en dit ongeacht het ogenblik van betekening. Een vreemdeling zou zo ook belang hebben bij het verhinderen of bemoeilijken van een betekening, omdat hij zo – terwijl niet blijkt dat hij voldoet aan de verblijfswaarden – alsnog de verblijfskaart kan verkrijgen.

3.2.2.5. In een tweede onderdeel van haar middel uit verzoekster kritiek op de motivering in de bestreden weigeringsbeslissing dat bij gebreke van het bewijs dat de Belgische referentiepersoon actief op zoek is naar werk de werkloosheidsuitkering niet in aanmerking kan worden genomen en bijgevolg niet is voldaan aan de vereiste van artikel 40ter, tweede lid, eerste streepje van de Vreemdelingenwet dat de Belgische referentiepersoon dient te beschikken over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Verzoekster betoogt in dit verband in wezen dat verweerder niet bevoegd is zich uit te spreken over de voorwaarden voor de toekenning van een werkloosheidsuitkering en dat gelet op het feit dat haar echtgenoot een volledige werkloosheidsuitkering geniet hij dient te worden geacht actief werk te zoeken.

De Raad benadrukt evenwel dat de wetgever in artikel 40ter van de Vreemdelingenwet uitdrukkelijk heeft voorzien dat werkloosheidsuitkeringen enkel in aanmerking kunnen worden genomen bij het bepalen of er sprake is van de vereiste stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen wanneer de Belgische echtgenoot eveneens kan bewijzen dat hij actief naar werk zoekt. De wetgever heeft aldus aangegeven dat in de thans voorliggende situatie, opdat een recht op gezinshereniging bestaat, een afzonderlijk bewijs dient te worden aangebracht in hoofde van de Belgische echtgenoot, naast het bewijs dat deze werkloosheidsuitkeringen geniet, dat deze actief werk zoekt.

De bewijslast inzake het aantonen van het beschikken over bestaansmiddelen, en meer bepaald het gegeven dat de steuntrekkende Belgische onderdaan actief werk zoekt, rust op de verzoekende partij.

Uit het administratief dossier blijkt geenszins dat verzoekster hiertoe stavingstukken heeft neergelegd. De Raad kan ook enkel vaststellen dat verzoekster niet betwist dat zij geen bewijs voorlegde aan het bestuur dat haar echtgenoot actief werk zoekt.

Verweerder heeft dan ook correct vastgesteld dat de voorgelegde elementen niet afdoende waren om de vereiste stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen in de zin van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet aan te tonen daar inderdaad te nuttigen tijde geen stukken werden gevoegd die aantonen dat de Belgische echtgenoot van verzoekster actief naar werk zoekt.

Verzoekster is van mening dat haar echtgenoot, gelet op zijn werkloosheidsuitkering, moet worden geacht actief werk te zoeken, doch de Raad wijst op de uitdrukkelijke wil van de wetgever dat opdat de gezinshereniging kan worden toegestaan afzonderlijk het bewijs dient te worden geleverd dat de te vervoegen Belg actief werk zoekt. De Raad benadrukt dat verzoekster, ook al houdt het verkrijgen van een werkloosheidsuitkering in beginsel in dat er sprake is van werkbereidheid en het zoeken naar werk, conform artikel 40ter van de Vreemdelingenwet bijkomend dient aan te tonen dat haar echtgenoot actief op zoek is naar werk. De bevoegdheid om na te gaan of verzoekster voldoet aan de voorwaarden voor een verblijfsrecht, en meer bepaald om na te gaan of de Belgische referentiepersoon beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen, wordt geregeld door de Vreemdelingenwet en niet door het koninklijk besluit van 25 november 1991 houdende de werkloosheidsreglementering.

Bijgevolg volstaat het niet om bewijzen van werkloosheidsuitkeringen voor te leggen. Bovendien ziet de Raad niet in op welke wijze artikel 40ter van de Vreemdelingenwet waarin wordt vereist dat er bewijzen worden aangebracht van het actief op zoek zijn naar werk, in strijd zou zijn met het voormelde koninklijk besluit houdende de werkloosheidsreglementering. De loutere verwijzing naar dit koninklijk besluit laat niet toe te besluiten dat verzoekster niet zou moeten aantonen dat haar echtgenoot actief op zoek is naar werk opdat zij een recht op verblijf van meer dan drie maanden kan genieten. Middels de thans bestreden weigeringsbeslissing spreekt verweerder zich geenszins uit over de vraag of de echtgenoot van verzoekster al dan niet gerechtigd is op een werkloosheidsuitkering, doch enkel over de vraag of is voldaan aan de verblijfsvoorwaarden van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet zoals deze door de wetgever zijn voorzien. Enige bevoegdheidsoverschrijding blijkt aldus ook niet.

In zijn arrest nr. 121/2013 stelt het Grondwettelijk Hof ook enkel dat de gezinshereniger die een werkloosheidsuitkering geniet niet moet aantonen dat hij actief op zoek is naar werk in zoverre hij is vrijgesteld van de verplichting om beschikbaar te zijn op de arbeidsmarkt. De door verzoekster in dit verband geciteerde passage uit dit arrest betreffende het standpunt van de ministerraad heeft ook enkel betrekking op de werklozen die ervan zijn vrijgesteld actief te zijn op de arbeidsmarkt. Verzoekster heeft op geen enkel moment aan verweerder meegedeeld dat haar echtgenoot dergelijke vrijstelling geniet, laat staan dat ze hier enig bewijs van heeft aangebracht.

3.2.2.6. De uiteenzetting van verzoekster laat niet toe te besluiten dat de bestreden weigeringsbeslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover verweerder beschikt. Een manifeste beoordelingsfout of een schending van de materiële motiveringsplicht of van de artikelen 40ter of 42 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond. Enige schending van het niet-retroactiviteitsbeginsel of van enige bepaling van het koninklijk besluit van 25 november 1991 houdende de werkloosheidsreglementering wordt evenmin aannemelijk gemaakt.

3.2.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat blijkt dat verweerder op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan bijgevolg niet worden vastgesteld.

3.2.4. Verzoekster beroept zich nog op een schending van artikel 580 van het Gerechtelijk Wetboek, dat onder meer bepaalt dat de arbeidsrechtbank kennis neemt van geschillen betreffende de verplichtingen van de werkgevers en van de personen die met hen hoofdelijk aansprakelijk zijn gesteld voor de betaling van de bijdragen, opgelegd door de wetgeving inzake sociale zekerheid, gezinsbijslag, werkloosheid, verplichte ziekte- en invaliditeitsverzekering, rust- en overlevingspensioen, jaarlijkse vakantie, bestaanszekerheid, sluiting van ondernemingen en door de verordeningen waarbij sociale voordelen aan de werknemers en leerlingen worden toegekend. In casu ligt evenwel een betwisting voor omtrent de toepassing van de Vreemdelingenwet, en niet omtrent bepaalde bijdrageverplichtingen van de werkgever. Er blijkt dan ook niet dat verzoekster zich dienstig op deze bepaling van het Gerechtelijk Wetboek kan beroepen. Enige bevoegdheidsoverschrijding blijkt niet.

3.2.5. Het enig middel is ongegrond.

4. Kosten

Verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig september tweeduizend vijftien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS